

Onbekende Route

door Sergio Gomes

Het was een lange route
Om te vinden wie ik was,
Om te vinden wie ik ben.
Er woedt een oorlog, niet alleen buiten, maar ook vanbinnen.
Ik verstop me, niet alleen voor de soldaten,
Maar ook voor mezelf,
Voor de pijn, voor de angst.

Wat heb ik aan vrienden in tijden van verraad?
Wat heb ik aan hoop als die telkens wordt gebroken?
Opgegroeid tussen wolven,
Maar mijn roedel raakte ik kwijt
Richting een verloren land
Ben ik gevormd door de strijd

Ze praten over verlossing,
Ze noemen namen, bidden tot iets hogers.
Maar ik hoor niets terug,
Het blijft stil tussen de ruïnes van deze stad.

Ik draag het verleden op mijn schouders,
Zoals een kompas in mijn hand.
Elke stap een herinnering, elke adem een strijd.
Net als een padvinder, in het verloren land
Zoek ik naar richting in een wereld die geen wegwijzers kent.

Ik breek brood bij elke maaltijd,
Maar de bitterheid blijft.
Ik ben beschadigd,
Maar die littekens maken me sterker.

Dit is voor hen zonder toevlucht, zonder thuis,
Voor de kinderen die hun ouders verloren,
Voor hen die zich vastklampen aan hoop in het donker,
Zonder iemand die hen vasthoudt,
Zonder iemand die hen de weg wijst.

Mijn kameraden verloren hun jeugd,
Geen diploma's op zak,
geen toekomst, alleen arbeid in dwang
Ze zoeken manieren om te overleven,
Dromen worden gemengd met angst

Onze opa's & oma's kunnen je vertellen
Wat oorlog doet met de ziel van een mens.
Ze haten ons om wie we zijn,
Om onze kleren, onze moed,
Omdat we blijven staan,
Omdat we onze gemeenschap dragen.

Al sinds de dageraad kijken ze neer,
Oordelen ze over wat we doen,
Over wie we zijn.
Maar een man die leeft voor de buitenwereld,
Is nooit eerlijk tegen zichzelf.

Dus kom me niets wijsmaken,
Als je niet weet wie je bent.
Je knikt en schudt je hoofd,
Maar begrijpt niet wat ik zeg.

Al die stemmen in mijn hoofd,
Ik ben in gesprek met mezelf.

Al die stemmen in mijn hoofd,
Ik ben in gesprek met mezelf.